

Totes

Avui la tardor vella
s'asseu damunt la nova
i em demana burxent
fer un inventari:
sóc totes les dones de la terra.

De genolls, a l'estora,
les ires, les venjances,
les paüres tancades
en algunes estances,
són com dagues
que es claven en aquestes espatlles.

Avui sóc totes elles
nues, joves i belles,
velles, soles i lletges.

Sóc la veu de les Eves
que han crescut sense Adam,
sóc la lletra dels setges,
la paraula del plany,
el poema de coure, la mirada d'aram,
el cor de l'esperança, el bressol de la panxa,
la cuina de la casa on bull brou i endemà;
l'anhel que obre les ales, l'empenta de l'agulla,
rellotge, nòria, roda, molí de vent gegant.

Sóc Hipàtia i Pandora i Antígona i Marçal.
Sóc Curie, la Marie, i Sissí enamorada
i Joana sense arc.

Sóc la Flora Tristán i Alma Mahler, la Indira,
i les dones ferides sota el burka que aïlla;
sóc la nena a la mina,
les petites etiòps carregant cereals
a la terra de còdols, a la terra de fang.

Sóc tres-centes veus dolces
segrestades per Boko Haram.

Sóc el sexe tan dèbil
que a tants mascles els cal.

Sóc qui dóna, qui cria,
i qui a l'ombra s'enfila,

qui fa història petita
per escriure la gran.

Sóc la màtria callada
que fa segles que avança
dos enrere i tres endavant.